

Tojások és forintok

*Ivett elvörösödött. Adjon a
pénzéből? Azt nem teheti.*

Írta: Kate Anderson

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

*Ez a történet eredetileg az Amerikai Egyesült Államokban
játszódott.*

Nyolc... kilenc... tíz!

Ivett óvatosan a kosarába tette a tizedik tojást. Nagypapa tojásonként tíz forintot fizetett neki. Mivel 10 tojás volt, Ivettnek ma 10 darab tízforintos érme jár.

A tyúkok kotyogtak és verdestek a szárnyaikkal, miközben Ivett odaszórta nekik a tápot. Gondosan ügyelt arra, hogy tisztán tartsa a vasárnapi szoknyáját. A tyúkokat mindennap meg kellett etetni, még vasárnap is. A tojásokat pedig össze kellett gyűjteni.

„Köszí a tojásokat, tyúkokcskák! – mondta Ivett. – És köszönöm a 100 forintot!”

Ivett ránézett a kosárban lévő gyönyörű tojásokra. Nagypának nem lesz szüksége mind a tízre. A nagyját Ivett családjának adja majd. De szeretett tojást enni a reggelijéhez. Ivett átsietett az udvaron Nagypapa konyhájába.

„Különleges szállítmány!” – kiáltotta Ivett.

„Köszí!” Nagypapa elmosolyodott. „Nagyon boldog vagyok, amikor tojást hozol nekem.”

Ivett odaadta neki a legnagyobb tojást a kosárból. „Szeretlek, Nagypapa” – mondta.

Nagypapa megkocogtatta a tojást egy forró serpenyő szélén, és feltörte azt. Az aranyló tojássárga sercegni kezdett az edényben.

„Vedd csak ki a száz forintodat a befőttesüvegemből.” Nagypapa megölelte Ivettet.

„Akkor találkozunk az istentiszteleten!”

Ivett hazaszaladt a kosárban lévő kilenc tojással, és 10 fényes tízforintos csilingelt a zsebében.

Még akkor is nála voltak az érmék, amikor az Elemibe ment. A zsebébe tette a kezét, hogy lefogja őket, miközben a leckét hallgatta.

„A tized az, amikor a pénzünk egytizedét visszaadjuk Mennyei Atyának – mondta Ambrus nővér. – Szóval, ha van 10 érméd, akkor egyet tizedként visszaadsz.”

Ivett elvörösödött. Adja oda a pénzét? Azt nem teheti. Még szorosabban megmarkolta a pénzét.

„Miért van szüksége Istennek a pénzünkre? – kérdezte Ivett barátja, Jázmin. – Nem is használ pénzt.”

Ambrus nővér elmosolyodott. „De Isten tudja, hogy pénz kell ahhoz, hogy fizessünk az olyan dolgokért, mint például ez a gyönyörű egyházi épület – válaszolta. – Arra kér minket, hogy fizessünk tizedet,

hogy eleget tehesünk az egyház szükségleteinek. De ami még ennél is fontosabb, meg szeretne áldani minket. Ha fizetjük a tizedünket, Isten mennyei áldásokat ígér nekünk.”

Ivett érezte a zsebében lévő aprópénzt, és a nagypapának adott tojásra gondolt.

Az ő tyúkjai tojták a tojásokat, de csak egyet tartott meg magának. Nagypapát annyira boldoggá tette, hogy minden reggel kap egy tojást, és Ivett a legjobbat akarta neki adni. Különben is jobban szerette Nagypapát, mint a tojásokat. Ez volt a legfontosabb.

„Tehát – mondta lassan Ivett – egy kicsit visszaadunk Mennyei Atyának abból, amit nekünk ad. Mert meg akarjuk mutatni Neki, hogy szeretjük Őt.”

„Pontosan!” Ambrus nővér minden gyermeknek adott egy tizedborítékot.

Ivett elővette a tíz fényes érméjét, és az ölében megsámolta azokat.

Nyolc... kilenc... tíz.

Ivettet melegség töltötte el, és a legfényesebb pénzérmét a borítékjába csúsztatta, hogy Mennyei Atyának adja. „Köszönöm a pénzemet! – suttogta. – És köszönöm a mennyből jövő áldásokat.” ●

